

SZUDORKA KALANDJAI

9. SZUDORKA ÉS A HÓEMBER

A karácsony utáni időszak nagy havat hozott. Szudorka és barátai, az erdei állatok, hatalmas hóembert állítottak a kicsi ház ablaka alá. A kismanó vaskos répát hozott ki a házból, az lett a hóember orra, fejére pedig egy foltozott kalap került. Miután elkészült a hóember, bementek az otthonosan meleg házikóba, levetették vizes ruháikat, szépen kitergegették, hogy megszáradjon, ők pedig leültek a kályha mellé. Szudorka finom mézes teával kínálta őket, és kedves történetekkel szórakoztatták egymást. Remekül érezték magukat, ám egyszer csak az őzike ijedten kiáltott fel:

- Nézzétek, eltűnt a hóember orra!
- Tényleg eltűnt! Hová lett? Ki vihette el? – kérdezték a többiek is, és már mindannyian ott tolongtak az ablaknál.
- Gyertek, derítsük ki! – indítványozta Szudorka. Gyorsan magukra kapták megszáradt ruháikat, és kiszaladtak a kertbe.
- Lábnyomok! – mondta a kistróka, és szimatolni kezdett. Gyertek utánam, nyomozunk!
- Jaj, én félek! – szepegett a nyuszika, de a róka bátorítóan hátba veregette.
- Gyáva nyúl vagy! De ne félj, majd én megvédelek, hiszen azért vagyunk barátok! Meg kell keresnünk a tolvajt, hiszen megcsúfolta a hóemberünket!

Mindannyian igazat adtak neki, és egymás után elindultak, követve a nyomokat. Óvatosan, szinte hangtalanul lépkedtek a puha hóban, ám amikor furcsa csámcsogást hallottak, egyszerre torpantak meg. Az eddig bátor kistróka most tanácstalanul nézett a többiekre, de nem akart gyávának mutatkozni társai előtt, így kissé reszkető hangon azt mondta:

- No ne féljete, nézzük meg ki van ott! Hiszen... hiszen... mi mégiscsak többen vagyunk!
- Ezzel a megjegyzéssel saját magát kívánta biztatni leginkább, de sikerült bátorságot csöpögtetni a többiekbe is. Továbbindultak tehát, és néhány lépés után meg is pillantották a kis tolvajt. Egy aprócska vadmalac állt előttük, és javában birkózott a hatalmas répával. Éppen csak egy pillantást vetett rájuk, aztán folytatta a lakmározást. No erre már visszajött az előbb még megszeppent barátok bátorsága is, dühösen néztek a kismalacra:
- Mit képzelsz? Elloptad a hóemberünk orrát? Ez nem enivaló, te buta!
- Uííí-uííí! – visított a malacka. – Én nem egy orrot találtam, hanem répát, és az igenis enivaló! Éhes vagyok! Olyan fancsali képet vágott a malacka, hogy Szudorka elnevette magát, és nevetni kezdtek a többiek is.
- Most akkor... megegyem, vagy ne egyem meg? – kérdezte bánatosan a kis vadmalac.
- Edd meg nyugodtan! – simogatta meg a fejét Szudorka. – Majd teszünk másik orrot a hóembernek. De te egyedül vagy itt, a rengeteg erdőben?
- Uííí-uííí! – kezdett panaszos visításba újra a malacka. – Nem egyedül jöttem. A mamámmal és a testvéreimmel sétáltunk, csak én egy kicsikét elszaladgáltam, aztán meg jól eltévedtem! Elveszítettem őket, uíí!
- Ne félj, segítünk megkeresni a mamádat és a testvéreidet! – nézett rá szeretettel a manócska, és a többiek is lelkesen bólogtak. Már éppen indultak volna, mikor hatalmas csörtetéssel megérkezett a vaddisznómama és három kicsinye. A kis csavargó boldogan futott hozzájuk, és a vaddisznócsalád elindult hazafelé. Szudorka és barátai sokáig integettek nekik, aztán visszaballagtak a házikóhoz és új répaorrot tettek a hóembernek.

